

BEZ BOJE SE NEVZDAJÍ... DOUFEJME.

AURORA PLANE

AURORA_02

AMIE KAUFMANOVÁ JAY KRISTOFF

Aurora plane

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Amie Kaufmanová a Jay Kristoff

Aurora plane – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

AMIE KAUFMANOVÁ
a JAY KRISTOFF

AURORA PLANE

AURORA_02

COO
BOO

Přeložila Kateřina Stupková

Text copyright © 2020 by LaRoux Industries Pty Ltd.
and Neverafter Pty Ltd.

Jacket art copyright © 2020 by Charlie Bowater

Translation © Kateřina Stupková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7661-343-0

ISBN e-knihy 978-80-7661-375-1 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-376-8 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-374-4 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Tohle je pro Jednotku 312.
Pro každého z vás.

CO BYSTE MĚLI VĚDĚT

► KNIHA 1: *AURORA POVSTÁVÁ*

▼ OBSAZENÍ

AURORA JIE-LIN O'MALLEYOVÁ – DÍVKO MIMO ČAS. AURORA OPUSTILA TERRU SPOLU S DESETI TISÍCI KOLONISTY PŘED VÍCE NEŽ DVĚMA STY LETY. MÍŘILI NA OCTAVII III. JEJÍ PLAVIDLO, LOĎ JMÉNEM *HADFIELD*, SE ZTRATIL V PÁSU MEZIDIMENZNÍHO PROSTORU ZNÁMÉHO JAKO PŘEHYB. O STALETÍ POZDĚJI HO OBJEVIL KADET LEGIE AURORA TYLER JONES.

AURORA BYLA JEDINOU PŘEŽIVŠÍ.

POTÉ CO BYLA ZACHRÁNĚNA Z PŘEHYBU, ZAČALY AURI PRONÁSLEDOVAT VĚŠTECKÉ SNY, ZÍSKALA TELEKINETICKÉ SÍLY. NA ÚTĚKU S NESOURODOU JEDNOTKOU 312 SE NAKONEC DOSTALA ZPÁTKY NA OCTAVII III. TAM ZJISTILA, ŽE PLANETA, KTERÁ MĚLA BÝT JEJÍM DOMOVEM, BYLA VE SKUTEČNOSTI LÍHNÍ RA'HAAM, PRASTARÉHO KOLEKTIVNÍHO ORGANISMU, KTERÝ SE SKLÁDÁ Z MILIONŮ ASIMILOVANÝCH FOREM ŽIVOTA, PROZATÍM JEŠTĚ DŘÍMAJÍCÍHO.

AURORA SE TAKÉ DOZVĚDĚLA, ŽE SVÉ SCHOPNOSTI ZÍSKALA DAREM OD EŠVÁRCŮ, ZÁHADNÉ RASY, KTERÁ PŘED CELÝMI EONY PORAZILA RA'HAAM. VĚDĚLI, ŽE SE JEJICH ODVĚKÝ NEPŘÍTEL JEDNOU POKUSÍ VRÁTIT A ZNOVU POHLTIT GALAXII, A TAK V PŘEHYBU SKRYLI ZBRAŇ, KTERÁ RA'HAAM MŮŽE PORAZIT, A UVEDLI DO POHYBU SLED UDÁLOSTÍ, ABY VYTVOŘILI „SPOUŠŤ“, KTERÁ TUTO ZBRAŇ ODJISTÍ.

AURORA ZJISTILA, ŽE ONA JE TOU SPOUŠŤÍ.

AURI JE SICE MALÁ VZRŮSTEM, ALE MÁ VELKÉ ODHODLÁNÍ. POŘÁD JEŠTĚ HLEDÁ SVÉ MÍSTO V TÉTO NOVÉ DOBĚ A GALAXII, ALE CÍTÍ NEOCHVĚJNOU VĚRNOST LEGIONÁŘŮM Z AURORY, KTERÍ SE JÍ UJALI.

MÁ ČERNÉ, NA KRÁTKO STŘÍŽENÉ VLASY S BÍLÝM PRUHEM V OFINĚ A ČÍNSKO-IRSKÝ PŮVOD. PRAVÁ DUHOVKA JÍ ZBĚLELA, A KDYŽ POUŽÍVÁ SVÉ SCHOPNOSTI, ZÁŘÍ.

TYLER JONES – SNAŽIVKA. TYLER SE PŘIHLÁSIL K LEGII AURORA VE TŘINÁCTI LETECH PO SMRTI SVÉHO OTCE JERICHA. VSTOUPIL NA AKADEMII AURORA DO VÝCVIKOVÉHO OBORU ALF A SVŮJ ŽIVOT ZASVĚTIL NASTOLOVÁNÍ MÍRU A ŘÁDU V GALAXII. ALE POTÉ, CO V PŘEHYBU ZACHRÁNIL AURORU, SE OCITL V ČELE SKUPINKY ODPADLÍKŮ, PRŮŠVIHÁŘŮ A POTŘEŠTĚNÝCH MANIAKŮ: JEDNOTKY 312.

POTÉ CO JE NA PALUBĚ TĚŽEBNÍ STANICE SAGAN CHYTLA GLOBÁLNÍ ZPRAVODAJSKÁ SLUŽBA, MUSEL TYLER A JEHO JEDNOTKA UTÍKAT PŘED TERRANSKOU VLÁDOU. PŘI NÁVŠTĚVĚ OCTAVIE III UVRŽENÉ DO KLATBY ODHALILI PRASTARÉ SPIKNUTÍ OHROŽUJÍCÍ KAŽDOU ROZUMNOU RASU V GALAXII. A ZDÁ SE, ŽE PRŮŠVIHÁŘI Z JEDNOTKY 312 JSOU JEDINÍ, KDO HO MŮŽE ZASTAVIT.

TY JE OD PŘÍRODY VŮDCE A GENIÁLNÍ STRATÉG, ALE PODLE JEHO SESTRY BY „NEPOZNAL ZÁBAVU, ANI KDYBY PODNIKLA INVAZI NA JEHO PLANETU“. JE SEBEVĚDOMÝ AŽ AROGANTNÍ, ALE OBVYKLE K TOMU MÁ DOBRÝ DŮVOD.

MÁ MODRÉ OČI, STŘAPATÉ SVĚTLÉ VLASY A VE TVÁŘÍCH DOLÍČKY, PŘI KTERÝ PUKAJÍ VAJEČNÍKY V OKRUHU TŘICETI METRŮ.

KALIIS IDRABAN GILWRAETH – CIZÁK. KALIIS JE JEDNÍM Z NĚKOLIKA MÁLO SYLDRATHANŮ, KTERÍ SE PŘIPOJILI K LEGII AURORA POTÉ, CO SKONČILA VÁLKA MEZI ZEMÍ A SYLDROU. JE ČLENEM KABALU VÁLKONOŠŮ – VÁLEČNÉ KASTY SYLDRATHANŮ – A JEHO DĚSIVÁ ZDATNOST V BOJI Z NĚJ NA AKADEMII UDĚLALA JASNÉHO KANDIDÁTA NA ROLI RANAŘE. BYL VŠAK VŠEMI ODVRŽEN JAKO CIZINEC A SKONČIL V JEDNOTCE 312.

PO SETKÁNÍ S AUROROU KAL OKAMŽITĚ POCÍTIL VLIV „TAHU“ – NEMOŽNĚ SILNÉHO SYLDRATHSKÉHO REPRODUKČNÍHO PUDU. PROTOŽE NECHTĚL AURORU TLAČIT DO SITUACE NEBO VZTAHU, KTERÝ NEMŮŽE POCHOPIT, ROZHODL SE Z JEDNOTKY ODEJÍT. ALE KDYŽ SE AURORA VYZNALA ZE SVÝCH CITŮ K NĚMU, ZŮSTAL A TEĎ HODLÁ VŠECHNO ZASVĚTIT OCHRANĚ JEHO BE'SHMAI (MILOVANÉ).

KAL SE NEUSTÁLE SNAŽÍ DRŽET POD KONTROLOU SVÉ VÁLEČNICKÉ INSTINKTY A JEHO VNITŘNÍ BITVY S TAKZVANÝM NEPŘÍTELEM UVNITŘ NAZNAČUJÍ, ŽE SE V JEHO MINULOSTI UKRÝVÁ TEMNOTA, O KTEROU SE JEŠTĚ S OSTATNÍMI NEPODĚLIL.

KAL MÁ JEDINEČNOU SCHOPNOST TRUCOVITÉHO ZADUMÁNÍ. NO FAKT, MOHL BY DUMAT NA PROFESIONÁLNÍ ÚROVNI!

MÁ SNOVĚ FIALOVÉ OČI, OLIVOVOU PLEŤ A DLOUHÉ STŘÍBRNÉ VLASY. A NENUŤTE MĚ ZAČÍNAT O TĚCH JEHO LÍCNÍCH KOSTECH...

SCARLETT JONESOVÁ – LAMAČKA SRDCÍ. TYLEROVA SESTRA-DVOJČE (STARŠÍ O TŘI MINUTY A 37,4 VTEŘIN). SCARLETT SE DO LEGIE AURORA PŘIHLÁSILA SPOLU S BRATREM – NE ŽE BY CÍTLA POVINNOST K ZACHOVÁVÁNÍ ŘÁDU A POŘÁDKU, ALE SPÍŠ CHTĚLA DRŽET TYLERA DALEKO OD POTÍŽÍ. NASTOUPILA DO OBORU DIPLOMACIE, A AČKOLI SE VE ŠKOLE SNAŽILA ASI NEJMÉNĚ ZE VŠECH KADETŮ V HISTORII AKADEMIE, JEJÍ EXTRÉMNÍ ŠESTÝ SMYSL POMÁHAJÍCÍ JÍ ROZKLÍČOVAT, CO SI DRUZÍ ZROVNA MYSLÍ, ZARUČIL, ŽE SE STALA VYNIKAJÍCÍ TVÁŘÍ.

SCAR MÁ ČERNÝ PÁSEK ZE SARKASMU. AČKOLI JE NESOUSTŘEDĚNÁ, VYNAHRAZUJE TO VYSOKOU INTELIGENCÍ A RYCHLE SE NAUČÍ VŠECHNO O JAKÉKOLI SITUACI/KULTUŘE/PROSTŘEDÍ TAK, ABY BEZ PROBLÉMŮ ZAPADLA VLASTNĚ KAMKOLI. A DÍKY TOMU JE TAKÉ KRÁLOVNOU VĚDOMOSTNÍCH KVÍZŮ.

SCAR JE BLEDÁ, DOBRĚ STAVĚNÁ A MÁ ZÁŘIVĚ RUDÉ VLASY STŘIŽENÉ NA ASYMETRICKÉ MIKÁDO. NIKDY NEVYDRŽELA VE VZTAHU DÉLE NEŽ SEDM TÝDNŮ A ZA SEBOU UŽ NECHALA ŠŤŮRU ZLOMENÝCH SRDCÍ DLOUHOU JAKO MOJE PAŽE.

KDYBYCH TEDA NĚJAKÉ RUCE MĚL...

FINIAN DE KARRAN DE SEEL – CHYTROPRD. FINIAN JE BETRASKAN A TAKY MECHANIK-GÉNIUS, KTERÝ KVŮLI SVÉ NEOMALENÉ OSOBNOSTI A MÉNĚ

NEŽ HVĚZDNÝM MEZILIDSKÝM SCHOPNOSTEM ZŮSTAL VE VÝBĚRU ZE VŠECH TECHŮ NA AKADEMII JAKO POSLEDNÍ.

FINIAN SE JAKO DÍTĚ NAKAZIL LYSERGIJSKÝM MOREM, A AČKOLI HO TA NEMOC NEZABILA, ROZHODNĚ ZNAČNĚ OMEZILA JEHO POHYBLIVOST. Z TRASKU HO POSLALI PRYČ, ABY MOHL ŽÍT NA PALUBĚ VESMÍRNÉ STANICE V NULOVÉ GRAVITACI U SVÝCH TŘETÍCH PRARODIČŮ. TAM ZA POMOCI SVÝCH TECHNICKÝCH DOVEDNOSTÍ POSTAVIL EXOSKELET, KTERÝ NOSÍ PRAKTICKY NEUSTÁLE. UMOŽŇUJE MU POHYBOVAT SE BEZ POMOCI A OBSAHUJE ŠIROKOU ŠKÁLU UŽITEČNÝCH NÁSTROJŮ A ZAŘÍZENÍ.

FINIAN SVÉ NEJISTOTY SKRÝVÁ ZA HRADBOU CYNISMU. JAKO VŠICHNI JEHO LIDÉ MÁ BLEDOU PLEŤ A VLASY A NOSÍ ČERNÉ KONTAKTNÍ ČOČKY, ABY SVÉ OČI OCHRÁNIL PŘED UV ZÁŘENÍM.

ROZHODNĚ NENÍ BEZNADĚJNĚ ZALÁSKOVANÝ DO SCARLETT JONESOVÉ, DÍKY ZA OPTÁNÍ. A JAKÉKOLI DRBY O TOM, ŽE JEJÍ BRATR BY BYL DOSTATEČNOU CENOU ÚTĚCHY, ROZHODNĚ NEJSOU VAŠE VĚC.

ZILA MADRANOVÁ – TA DĚSIVĚ INTELIGENTNÍ. NEBO PROSTĚ JEN DĚSIVÁ. ZILA JE VĚDECKÁ DŮSTOJNICE JEDNOTKY 312. AČKOLI MÁLOKDY MLUVÍ, JEJÍ POSTŘEHY JSOU VĚTŠINOU BEZ CHYBY A PŘÍSTUPUJE K ŽIVOTU S LEDOVĚ CHLADNOU RACIONALITOU.

ZILA NEMÁ TĚMĚŘ ŽÁDNÉ SOCIÁLNÍ DOVEDNOSTI. JE NEOTESANÁ, OD- TAŽITÁ A NEUMÍ OSTATNÍM PROJEVOVAT EMPATII. DŮVODEM JEJÍHO CHOVÁNÍ JSOU SNAD JAKÁSI TRAUMATA Z MINULOSTI, ALE JEŠTĚ NEODHALILA, JAKÁ TRAUMATA TO VLASTNĚ JSOU.

JE MALÁ, MÁ TMAVĚ HNĚDOU PLEŤ A DLOUHÉ KUDR NATÉ VLASY, KTERÉ SI PODLE VŠEHO ŽIJÍ VLASTNÍM ŽIVOTEM (COŽ BY MIMOCHODEM LEDASCO VYSVĚTLOVALO). NOSÍ RŮZNÉ ZLATÉ NÁUŠNICE, KTERÉ VŽDY PODIVNĚ LADÍ S TÍM, CO V DANOU CHVÍLI DĚLÁ. MÁ JEMNÝ TICHÝ HLAS, JE DĚSIVĚ CHYTRÁ A AŽ PŘÍÍÍÍŠ ZBOŽŇUJE STŘELBU DISRUPTOREM DO ČEHOKOLI.

CATHERINE BRANNOCKOVÁ – FRAJERKA. CAT „NULA“ BRANNOCKOVÁ BYLA VYNIKAJÍCÍ PILOTKOU A ČLENKOU LEGIE AURORA. JAKOŽTO UŽ OD DĚTSTVÍ NEJLEPŠÍ KAMARÁDKA TYE A SCAR JONESOVÝCH JE ZODPOVĚDNÁ ZA JIZVU V TYLEROVĚ PRAVÉM OBOČÍ (ROZBILA MU O HLAVU ŽIDLÍČKU UŽ PRVNÍ DEN VE ŠKOLCE).

CAT A TY SE SPOLU VYSPALI TOHO VEČERA, KDY SE Z NICH STALI V POSLEDNÍM ROČNÍKU KADETI. AČKOLI TYLER CAT PŘESVĚDČIL, ŽE VÁŽNÝ VZTAH NENÍ DOBRÝ NÁPAD, CAT HO POŘÁD DÁL ZBOŽŇOVALA A ZŮSTALA MU PO BOKU, I KDYŽ SE DOSTALA DO JEDNOTKY ODPADLÍKŮ.

BYLA CYNICKÁ A SOUTĚŽIVÁ, ČASTO SE NEDOKÁZALA DOHODNOUT S AUROROU A SNAŽILA SE UDRŽET JEDNOTKU NA TÉ „SPRÁVNÉ“ CESTĚ. KDYŽ SE SKUPINA DOSTALA NA OCTAVII III, CAT BYLA BOHUŽEL INFIKOVÁNA MYSLÍ LEGIE RA’HAAM. AČKOLI PROTI GESTALTOVÉ ENTITĚ STATEČNĚ BOJOVALA A POSKYTLA SVÝM PŘÁTELŮM DOST ČASU NA ÚTĚK Z PLANETY, NAKONEC BYLA HORDOU POHLCENA.

JÁ VÍM, TAKY MĚ TO TRÁPÍ. ☹

EŠVÁRCI – ZÁLEŽÍ NA TOM, KOHO SE ZEPTÁTE: EŠVÁRCI JSOU BUĎ PRASTARÁ RASA ZÁHADNÝCH BYTOSTÍ, KTERÁ VYMŘELA PŘED MILIONY LET, NEBO TAKY BOUDA, KTEROU NA VÁS UŠILI ŠEJDÍŘI A KŘIVÁCI PRODÁVAJÍCÍ FALEŠNÉ KOUZELNÉ ARTEFAKTY.

VE SKUTEČNOSTI ALE EŠVÁRCI NEJEN ŽE EXISTOVALI, ALE TAKY BOJOVALI VE VÁLCE PROTI RA’HAAM O OSUD CELÉ GALAXIE. A NAKONEC VYHRÁLI.

PROTOŽE VĚDĚLI, ŽE BY SE JEJICH PRADÁVNÝ NEPŘÍTEL MOHL JEDNOHO DNE VRÁTIT, ALE ŽE UŽ NEJSPIŠ NEBUDOU NAŽIVU, ABY TOMU MOHLI ZABRÁNIT, UKRYLI V PŘEHYBU ZAŘÍZENÍ, KTERÁ MĚLA VÉST K VYTVOŘENÍ SPOUŠTĚ – BYTOSTI ZNAČNÉ PARANORMÁLNÍ SÍLY. TAKÉ TAM PODLE VŠEHO SKRYLI ZBRAŇ, KTERÁ BY MĚLA RA’HAAM ZLIKVIDOVAT.

JESTLI VÍTE, KDE JI NAJÍT, TAK BY NÁM TO FAKTICKY DOST POMOHLA...

RA'HAAM – JEDINÁ BYTOST SKLÁDAJÍCÍ SE Z MILIONŮ MYSLÍ. CHCE CELOU GALAXII ZAČLENIT DO SVÉ „JEDNOTY“. UŽ PŘED MNOHA LETY SE RA'HAAM POKOUŠELO POHLTIT KAŽDOU MYSLÍCÍ BYTOST V GALAXII.

PORAZILI HO VŠAK EŠVÁRCI A RA'HAAM SE PONOŘILO DO HIBERNACE NA DVAADVACETI SKRYTÝCH LÍHNÍCH, SVĚTECH ROZTROUŠENÝCH PO CELÉ MLÉČNÉ DRÁZE. RA'HAAM SI MILION LET LÍZALO RÁNY, SKRYTÉ POD POVRCHEM TĚCHTO PLANET – VŠECHNY SE NACHÁZÍ POBLÍŽ PŘIROZENÝCH BRAN V PŘEHYBU.

JEDNÍM Z TĚCHTO SVĚTŮ JE BOHUŽEL OCTAVIA III, PLANETA ZVOLENÁ PRO TERRANSKOU KOLONIZACI. KOLONISTÉ POD POVRCHEM OBJEVILI RODÍCÍ SE RA'HAAM, BYLI POHLCENI A PŘIDÁNI DO KOLEKTIVNÍ NEZMĚRNOSTI – A TO VČETNĚ AUROŘINA OTCE ČANGA JI.

CO SE STALO POTOM, JE TROCHU POCHYBNÉ, ALE RA'HAAM PODLE VŠEHO VYSLALO TYTO POHLCENÉ KOLONISTY ZPÁTKY NA ŽEMI, KDE INFILTOVALI GLOBÁLNÍ ZPRAVODAJSKOU AGENTURU (GIA) A DÁLE PROSAZOVALI ZÁMĚRY RA'HAAM. TEĎ ORGANISMUS ČEKÁ POD POVRCHEM DVAADVACETI SVĚTŮ, SBÍRÁ SÍLY NA OKAMŽIK, KDY SE ZASE BUDE MOCI ROZŠÍŘIT, VYCHRLIT SVÁ SEMÍNKA DO PŘEHYBU A NAKAZIT CELOU GALAXII.

MAGELLAN – TO BUDU JÁ! NAZDÁREK! VAŠE MĚKKÉ LIDSKÉ TVÁŘE MI CHYBĚLY!

TAK JO, UŽ SE CHYTÁTE? NO, TAK SE PŘIPOUTEJTE, LIDIČKY. UŽ NEJSME V KANSASU...

ČÁST 1

ÚPLNĚ V HÁJI
VE SMARAGDOVÉM MĚSTĚ

1

TYLER

Výstřel z disruptoru zasáhne tu Betraskanku rovnou do hrudi.

Vyjekne a plná náruč e-techů se rozsype do všech stran, jak se zhroutí na zem na jednu slintající hromádku. Přehoupnu se přes ni, vyhnu se další střele, která mi se sykotem proletí kolem ucha. Bazar kolem nás je přeplněný lidmi, dav se přede mnou vyděšeně rozestupuje, protože za mými zády zaznívají další a další výstřely. Scarlett mi běží za patami, ohnivě rudé vlasy se jí potem lepí k tvářím. Přeskočí Betraskanku v bezvědomí i její zboží, které teď leží všude kolem, a omluvně na ni křikne.

„Pardooooon!“

Ozve se další střela. Gangsteři, co nás pronásledují, zařvou do davu, ať se všichni koukají klidit. Skočíme přes pult stánku se semptarem, mineme zcela ohromeného majitele a zadními dveřmi se vyřítíme do další přečpané, vlhké ulice. Vznášedla a roto-roví boti. Kolem nás jsou bledě zelené stěny, nad námi rudá obloha, pod nohama žlutý plaston, před námi duha nejrůznějších šatů i odstínů pleti.

„Doleva!“ zaječí Finian do komů. „Běžte doleva!“

Poslechneme, ženeme se do ušmudlané uličky mimo hlavní třídu. Pouliční prodavači a podfukáři na nás jen civí, zatímco tryskem proletíme kolem, dusot bot, odpadky lítají na všechny strany. Maličtí gangsteři, co nás pronásledují, se dostanou k ústí ulice a vzduch se naplní šťekavým *BAMF! BAMF!* jejich disruptorů.

Kolem ucha mi znovu prosvíští nabité částice. Skluzem zapadne-
me za popelnici plnou mechanických součástí, hledáme jaký-
koli úkryt.

„Říkala jsem ti, že je to debilní nápad!“ zalapá Scarlett po dechu.

„A já ti říkal, že nemám špatný nápady!“ křiknu a kopáním se
snažím rozrazit dveře za námi.

„Ale, fakt?“ zeptá se a vystřelí po našich pronásledovatelích.

„Ne!“ vtáhnu ji dovnitř. „Jen pár trošku méně úžasných.“

Jo, tak se pojdme vrátit o trochu nazpět.

Asi tak o čtyřicet minut – než začalo to střílení. Já vím, že jsem
tohle už jednou udělal, ale je to takhle dobrodružnější. Věřte mi.
Dolíčky, pamatujete?

Takže před čtyřiceti minutami si sedím v přečpaném boxu
v přečpaném baru, v uších mi duní a pulzuje hudba. Na sobě
mám upnutou černou tuniku a ještě upnutější kalhoty, které jsou
podle všeho stylové – nakonec je pro mě taky vybírala Scarlett, že.
Moje sestra se mačká v boxu vedle mě, taky v civilním oblečení:
krvavě rudém, padnoucím jako druhá kůže a s tak velkým výstři-
hem, jak se jí nejvíc líbí.

Naproti nám je několik grempů.

Místo, kde se nacházíme, je fakt příšerná díra, samé pulzující
světlo a vzduch prosycený kouřem, je tu nacpáno až po střechu.
Uprostřed místnosti je široká jáma, kde se nejspíš konají nějaké
pěkně krvavé zápasy, ale naštěstí tu právě teď nikdo nikoho ne-
vraždí. Všude kolem se obchoduje s drogami i bůhví čím dalším,
prostě drobní dealeři na stanici a jejich každodenní šichta. A spo-
lu s tím taky pach dýmokamene a z repráků duní deepdub... Mně
ale v hlavě bzučí jediná otázka.

Jak jsme se sem protvůrce dostali?

Naproti nám sedí grempové – tucet malých, chlupatých posta-
viček nacpaných na sedačce na druhé straně boxu. Oči s úzkými

zornicemi upírají na unikom, který Scarlett položila na stůl mezi námi. Zařízení představuje placatou destičku z průhledného silikonu o velikosti dlaně, rozsvícenou holografickými displeji. Jen kousek nad ní se otáčí zářící obraz našeho Střelce. Loď má tvar hlavičky šípů, celá je z lesklého titanu a karbitu. Na bocích ji zdobí symbol Legie Aurora a taky číslo naší jednotky – 312.

Je to nejlepší technologie, kterou známe. Kráska. Prošli jsme si spolu fakt ledasčím.

A teď ji musíme nechat odejít.

Gremповé si mezi sebou cosi mumlají svým syčivým, vrnivým jazykem, fousky se jim chvějí. Jejich vůdkyně měří něco přes metr, to je na její druh dost. Celé tělo jí pokrývá dokonale načesaná želvovinová srst a perleťově bílý oblek do světa křičí „mafíánská kočka“. Bledě zelené oči lemuje tmavý prášek a lesknou se jako oči někoho, kdo lidi předhazuje ke svačině svým mazlíčkům – jen tak, pro zábavu.

„Riskantní, Zemňanko.“ Její hlas zní jako jemné zavrnutí. „Rrrriskantní.“

„Bylo nám řečeno, že Skeff Tannigutová je dáma, která trochu risku zvládne,“ usměje se Scarlett. „Máte tady kolem docela slušnou pověst.“

Zmíněná madam Tannigutová zabubnuje drápy do desky stolu, pohlédne na hologram Střelce a pak mé sestře do očí.

„Existuje běžné riziko, Zemňanko, a pak taky riziko dvaceti let strávených v Lunární trestní kolonii. Obchodování s ukradeným hardwarem Legie Aurora, to není jen tak.“

„Ani tahle loď není jen tak obyčejná,“ vložím se do toho.

Dvanáct párů očí se svislými zorničkami se obrátí ke mně. Dvanáct čelistí plných tesáků se otevře. Skeff Tannigutová udiveně pohlédne na mou sestru, uši na vršku hlavy se jí cukají.

„Necháváš svého samce mluvit na veřejnosti?“

„Je... tak trochu svůj,“ usměje se Scarlett a bokem po mně střílí pohledem, který nad slunce jasně říká *sklaaapnniiii*.

„Mohla bych ti prodat obojek bolesti?“ nabídne gangsterka. „Abys ho zlomila?“

Zvednu obočí. „Díky, ale... Grh!“

Popadnu pod stolem svou pohmožděnou holeň a zamračím se, zatímco Scarlett se nakloní dopředu a upře pohled vůdkyni syndikátu rovnou do očí. „Pokud se cítíte tak velkoryse, pojďme přeskočit předeheru, co říkáte?“ Mávne k holografickému obrazu Střelce. „Sto tisíc a je vaše. Včetně hesel ke zbraňovým systémům.“

Tannigutová se rychle poradí s kolegy. Protože se mi nelíbí představa dalšího nakopnutí vysokou botou do holeně, držím jazyk za zuby a prohlížím si klub kolem nás.

Bar lemují lahve plné duhy, zdi svítí holografickými obrazovkami – na nich běží zápasy v jetballu a nejnovější ekonomické zprávy z Centralu i zpravodajství o lodích Nezlomených postupujících neutrálními zónami. Tahle stanice je od Jádra daleko, ale jsem pořád překvapený počtem různých ras, které tu jsou. Od té doby, co jsme před dvěma hodinami přistáli, jsem jich napočítal aspoň dvacet – bledí Betraskani, chlupatí gremповé, obrovští modří Chellerijci. Tohle místo je jako ušmudlaný průřez celé Mléčné dráhy, který někdo upustil do jednoho pochybného sub-orbitálního tavicího kotlíku.

Planeta, nad kterou se vznášíme, je plynný obr o něco menší než Jupiter u nás doma. Stanice se nachází ve stratosféře, kousek nad čtyři staletí starou bouří, která má v průměru dvacet tisíc kiláku. Vzduch je tu filtrovaný, celé vznášející se město je zapečetěno v průhledné kupoli z ionizovaných částic, které slabě praskají na obloze nad našimi hlavami. Ale pořád cítím pachut' chloru, který se postaral o barvu bouře a taky dal stanici její jméno.

Usrкну si vody. Pohlédnu na tácek pod ní.

VÍTEJTE VE SMARAGDOVÉM MĚSTĚ! píše se tam. NEDÍVEJTE SE DOLŮ.

Gremповé se přestali dohadovat a Tannigutová zase upírá třpytivé oči na Scar. Mafiánka si uhladí fousky jednou packou a promluví.

„Dám ti třicet tisíc,“ řekne. „První a poslední nabídka.“

Scar pozvedne jedno ze svých perfektně upravených obočí. „Od kdy dělají gremповé stand-upy?“

„Od kdy legionáři z Aurory prodávají svoje lodi?“ zeptá se Tannigutová.

„Mohli jsme tu krasavici klidně ukrást. Proč si myslíte, že jsme z Legie?“

Mafiánka ukáže na mě. „Jeho sestřih.“

„Co je s... grh!“

„Nechci vás urazit, ale po našich důvodech vám nic není,“ pronese Scarlett jemňounce. „V celé galaxii nenajdete techniku, která by se rovnala té z aurorských laboratoří. Sto tisíc je fakt dobrá cena a vy to víte.“ Odhrne si žhavě rudé mikádo z očí a podaří se jí nevypadat ani trochu tak zoufale, jak na tom skutečně jsme. „A tím vám tedy, madam, přeju krásný den.“

Zvedá se k odchodu a Tannigutová se ji chystá zastavit, když se najednou celý bar podivně rozšumí. Podívám se směrem ke zdroji hluku, abych zjistil, co se děje, a všimnu si, že zápasy a zprávy z burzy na obrazovkách přerušilo speciální zpravodajství.

Žaludek mi udělá salto, když si přečtu zprávu, co běží dole na všech displejích.

DĚSIVÝ ÚTOK LEGIE AURORA

Velký Terran poprosí barmana, aby zesílil zvuk. Ještě větší Chel-lerijec zařve, aby to vrátil na zápas. Vypukne malá pěstní potyčka, barman mezitím ztlumí deepdub a oznámení pustí do všech re-produktorů.

„... více než sedm tisíc syldrathských uprchlíků bylo zabito při útoku, terranská i betraskanská vláda vyjádřily pohoršení a lítost nad tímto masakrem...“

Srdce mi spadne do kalhot, prudce buší, zatímco sleduju přiložené záběry. Na nich je vidět ocelově šedé výběžky vrtné soupravy pro zpracování rudy na úbočí obrovského asteroidu, který pluje v moři hvězd.

Okamžitě to místo poznám. Stanice Sagan – vrt těžící rudu, kam byla naše jednotka vyslána v rámci první mise mimo Akademii Aurora. Chytila nás tam terranská bitevní loď a stali se z nás rukojmí GIA. Ti taky zničili Sagan, aby umlčeli všechny svědky, kteří mohli vidět, jak berou Auri do vazby. Na tom místě teď není nic jiného než trosky.

Těžko věřit, že k tomu došlo jen před pár dny...

Zatímco se dívám na obrazovku, objeví se na ní loď a vypálí několik střel, které stanici spálí na uhel. Ale když se záznam zastaví na záběru útočící lodi, dojde mi, že to není těžkopádná mohutná terranská bitevní loď s tupou přídílí. Útočící plavidlo má tvar hlavičky šípů, je celé ze zářícího titanu a karbitu a na bocích se mu skví pečeť Legie Aurora a číslo jednotky.

312.

„Protvůrce...”

Střelím pohledem po Scarlett. Nad zhoršující se rvačkou zazní zpravodajský komentář.

„Pachatelé saganského masakru jsou také hledaní za porušení galaktického interdiktů během útěku před terranskými silami. Vrchní velitel Legie Aurora, admirál Seph Adams, jen před několika okamžiky zveřejnil toto prohlášení...”

Záběr ukáže známou postavu admirála Adamse, našeho velícího důstojníka v Legii Aurora, navlečeného v kompletní uniformě. Na jeho široké hrudi se třpytí desítky medailí a vyznamenání. Kybernetické paže má založené, ve tváři pochmurný výraz. Jedním protetickým prstem si poklepává na předloktí, kov jemně cinká o kov.

„Zcela odmítáme a zavrhuje jednání Jednotky 312 Legie Aurora na stanici Sagan,” pronese. *„Nedokážeme vysvětlit jejich motivy, je očividné, že tato jednotka koná z vlastní vůle. Zneužili naší důvěry. Porušili všechna pravidla. Velení Legie Aurora nabízí terranské vládě veškerou pomoc, která bude potřeba, při pronásledování těchto vrahů. V myšlenkách a modlitbách jsme s rodinami zabitých uprchlíků.”*

Na obrazovce se objeví fotky. Tváře a jména mojí posádky.

Finian de Karran de Seel.

Zila Madranová.

Catherine Brannocková.

Kaliis Idraban Gilwraeth.

Scarlett Jonesová.

Tyler Jones.

Pod každým z našich jmen pár dalších slov.

HLEDÁ SE. ODMĚNA: 100 000 KREDITŮ

A právě v tu chvíli se mě zmocní pocit, že mi žaludek nejspíš vyleze pusou ven na denní světlo.

Beze slov se podívám na sestru. Musíme zmizet. Scar už popadla svůj unikom položený na stole, když se jí drápy Tannigutové zaboří do zápěstí.

„Na druhou stranu...“ usmívá se a cení ostré zuby, „sto tisíc kreditů vážně zní jako výhodná koupě.“

Scarlett se na mě podívá. Vždycky jsem říkal, že být dvojče je zvláštní. Někdy mám pocit, že vím, co se moje sestra chystá říct, dřív, než to řekne. Někdy bych přísahal, že dokáže přečíst moje myšlenky jediným pohledem. A právě teď si myslím, že potřebujeme co nejdřív vypadnout z tohoto zaplivaného baru i zaplivané stanice.

Jako nejlépe včera.

Scarlett praští hranou ruky Tannigutovou do nosu. Odměnění ji hlasitě křupnutí a bolestivý výkřik, vytryskne syté purpurová. Popadnu sestru za zakrvácenou ruku a táhnu ji ven z boxu, zatímco ostatní gremповé vyjí a sárou se po nás.

Potyčka o ovladač na druhém konci baru je v plném proudu, napadne mě, že ještě špetka chaosu rozhodně neuškodí. Takže to jednomu gremповi naperu do tváře disruptorem, dalšímu vykopnu tesáky a postrčím Scar do dveří.

„Běž! Běž!“

Někdo zaječí. Jeden z hospodských povalečů mi proletí nad hlavou a narazí do zdi. Skočí na mě tři gremповé, koušou a drá-

pají. Zbavím se jich kopanci a střelami z disruptoru, převalím se po podlaze a zase vyskočím na nohy, vyřítím se z předních dveří hned za sestrou a rovnou do bludiště ulic, které tvoří Smaragdové město.

Stanice se rozkládá v osmi patrech, je stovky kilometrů široká. Nižší poschodí zabírá obrácený les větrných turbín, které těží z mohutných vzdušných proudů bouře pod námi a proměňují je v energii. Město je propojené obrovským mřížovým průhledných tunelů veřejné dopravy, kterou pohánějí stejné proudy. A právě do jednoho z tunelů se se Scar po hlavě vrhneme.

„Velký bazar!“ zakřičí Scarlett.

„PLNÍM,“ zapípá počítač, a než stihnu zamrkat, vystřelí nás to tunelem na polštáři z ionizovaného kyslíku.

„Fine? Slyšíš mě?“ snažím se překřičet hučení vzduchu.

„Ehm, jo,“ ozve se odpověď. *„Už jsi viděl zprávy, Snaživko? Ta moje fotka teda rozhodně nebyla lichotivá.“*

„Jo, viděl jsem to a hádám, že aspoň polovina města taky. Včetně syndikátu, kterému jsme se snažili prodat Střelce.“

„Takže to nevyšlo?“

Pohlédnu dozadu, uvidím klan gremppů, kteří nám fičí za patami a disruptory mají připravené ke střelbě v okamžiku, kdy vypadneme z natlakovaného tunelu.

„I tak se to dá říct,“ odpovím. „Vrátíme se přes tržiště, potřebuju, abys nás navigoval. Řekni Kalovi a Zile, ať se připraví k odletu. Každý lovec odměn, muž zákona a pochybněj dobráček v téhle díře nám půjde po krku.“

„Říkal jsem ti, že to je špatnej nápad.“

„A já ti říkal, že nemám špatný nápady.“

„Jen ty trošku míň úžasný?“

Smaragdové město se míhá kolem transportního tunelu, desítky poschodí, tisíce tajemství, miliony lidí. Oblaka kolem nás víří a přelévají se v nádherných vzorech jako vodovky na mokrému plátně. Zdi, oblouky a jiskřící věžičky pod ionizovanou kupolí

mají nazelenalý nádech od chlorové bouře pod námi, obloha zas odstín sražené krve.

Věděl jsem, že přiletět na stanici, dokonce i takhle vzdálenou, bude o krk. Byla jen otázka času, než se svět dozví, že jsme se vze-
přeli rozkazům, a věděl jsem, že GIA po nás po Octavii III půjde. Ale měl jsem předpokládat, že ne napřímo. Obvinít nás z ma-
sakru, který sami způsobili, to bylo fakt chytré. Něco takového bych přesně vymyslel já, kdybych spláchl morálku do recyklá-
toru. Tím, že z nás udělali vrahy nevinných uprchlíků a někoho, kdo si jen tak porušuje klatbu, nás odstříhli od Akademie Aurora a kohokoli, kdo by nám snad mohl pomoci.

Nemůžu Adamse vinit z toho, že se nás zřekl. Ale když táta umřel, vzal si nás se Scar pod svá křídla – musím připustit, že sly-
šet, jak nás označuje za vrahy, fakt bolelo. A ačkoli dává smysl vy-
povědět nás poté, co jsme byli obviněni z galaktického terorismu, část mě se zlobí prostě jen proto, že tomu uvěřil.

„Bacha, brašulko,“ křikne Scar.

„PŘÍŠTÍ ZASTÁVKA VELKÝ BAZAR,“ pronese počítač.

„Jsi připravená?“ zeptám se.

Podívá se na mě a mrkne. „Jsem Jonesová.“

Poryv vzduchu z jiného směru nás zpomalí, až zastavíme přes-
ně u výstupu z tunelu. Vyskočíme ven, vrhneme se do moře stán-
ků a hluku Velkého bazaru Smaragdového města. Kdybych měl
chvilku nazbyt, zastavil bych se a kochal se.

Ale jak už to tak bývá, mám jen pár okamžiků a pak nás oba
čeká smrt.

Proběhneme dveřmi z postranní uličky přímo do kuchyně levné-
ho betraskanského bistra, vzduch plný sladký pach oleje z luko-
vých ořechů a smažící se javi. Šéfkuchař se na nás chystá zařvat,
ale pak uvidí disruptory v našich dlaních. On i další kuchaři se
moudře rozhodnou dát si přestávku.

Gremповé vpadnou dovnitř hned za námi a já i Scarlett do nich začneme pálit. Já dostanu čtyři (98 procent ze zkoušky z míření) a ostatní vypadnou zpátky do uličky. Než se můžou přeskupit, už zase běžíme, ven předními dveřmi nacpaného podniku a rovnou do další ulice.

Lidský teenager kousek od nás zastaví vznášedlový skútr a seskočí ze sedačky. Jakmile se jeho nohy dotknou chodníku, podkopnu mu je, chytím padající čip a naskočím na sedadlo. Scar se vyhoupne za mě a omluvně zakřičí na vlastníka skútru, zatímco se řítíme dál.

„Pardooooon!“

Kličkujeme po hlavní třídě, vyhýbáme se dronům i řízeným plavidlům, které poskakují a krouží nad námi i kolem nás. Doprava tady nemá absolutně žádná pravidla – nekonečná dopravní špička víří v obrovské rychlosti a třech vrstvách, doufám jen, že v tom chaosu ztratíme naše pronásledovatele. Ale výstřel z disruptoru kousek za námi mě ujistí...

„Pořád jsou nám v patách!“ křikne Scar.

„Tak je odpráskni!“

„Víš, že neumím mířit!“ Snaží se vymnout si vlasy z očí. „Závěrečný ročník ostrostřelectví jsem strávila flirtováním se svým parťákem!“

Zavrtím hlavou. „Připomeň mi, proč že jsi v mojí jednotce?“

„Protože jsem souhlasila, troubo!“

V komech se ozve Finianův hlas. „*Další odbočka, Snaživko. Vede přímo do doků.*“

„Ahoóóoj, Finiane.“

„Ehm... nazdárek, Scarlett.“

„Copak dělááš?“

„Ehm...“ Můj Tech si odkašle. „No, totiž...“

„Scar, přestaň!“ zařvu, vřítím se do zatačky a za námi zvoní další a další výstřely z disruptorů. „Fine, už ví ochranka stanice, že tu jsme?“

„V upozorněních se ještě nic neobjevilo.“

„Motory připravené?“

„Můžeme odletět, jakmile se sem vy dva dostanete.“ Fin si znovu odkašle. *„Akorát bez tebe... vlastně nemáme pilota...“*

A přesně v tu chvíli svět, který kolem mě letí rychlostí sto dvacetí kiláků za hodinu, zpomalí tak, že se sotva plazí. Cítím, jak se paže Scar kolem mého pasu trochu napjala. Dech se mi zadrhne v hrdle. Snažím se na ni nemyslet. Snažím se zapomenout to jméno. Snažím se nevšímat si bolesti v hrudi a prostě nás udržet v pohybu, protože jsme v tom tak hluboko, že na zármutek rozhodně není čas. Ale i tak...

Cat.

„Za minutu jsme tam,“ řeknu. „Otevři nákladový prostor – budeme v rozletu.“

„Rozumím.“

Na výjezdovou rampu se vřítíme tak rychle, že se od ní skoro odrazíme pryč, doprava kolem nás sviští jako rozmazaná šmouha. Zariskuju, střelím pohledem přes rameno a uvidím nízké vznášedlo, které se dere provozem za námi. Ze stran na něm visí víc než desítka grempů. Nejsem si jistý, jak se to Tannigutové tak rychle povedlo, ale zavolala si posily a vypadá to, že to myslí dost vážně.

Rampa je přečpaná nakladači a těžkými čluny a Scar odpálí do davu pár nezacílených střel, vyprázdní zásobník a trefí několik náhodných cílů. Ale triumfálně vykřikne, když poslední střela škrtně o rameno jednoho z grempů a sestřelí ho rovnou na zem.

„Trefila jsem ho!“

Sevře mě pevněji a horečně mnou zatřese.

„Viděl! Jsi! To?!“

Přepnu disruptor z omráčení na zabítí a vystřelím do kýlu bachratého vznášedla sbírajícího odpad, které nás právě míjí v pruhu nad námi. Výstřel mu zničí stabilizátory, takže se zhroutí v oblaku kouře k zemi. Rychle cuknu skútre, když se dron zřítí do

našeho pruhu, několikrát se ve vzduchu přetočí a na rampu za námi vychrstne pár tun recyklovatelného odpadu. Klaksony troubí, vzdušné brzdy kvílí a plavidlo s grempy to naboří přímo do havarovaného dronu. Posádka vyletí v jednom chumlu kouřící srsti a nadávek.

Sejmul jsem celý klan jednou ranou.

Fouknu na hlaveň disruptoru a usměju se přes rameno, zatímco si ho zastrčím zpátky do pouzdra.

„Víš,“ našpulí Scarlett rty, „že nikdo nemá rád frajírky, brašulko.“

„Nenávídím, když mi tak říkáš,“ ušklíbnu se.

Vjedeme do doků, proklíčujeme mezi pozemní dopravou, automatickými balicími stroji a valníky naloženými vším možným. Před námi se rozkládá vesmírný port Smaragdového města, samá trpytivá světla a bzující obloha a ukotvené ladné lodě. Kdesi vpředu vidím našeho Střelce, odpočívá mezi obrovskou betrasanskou nákladní lodí a úplně novým turistickým plavidlem Rigellanů z talmarrských loděnic.

Dole na nákladové rampě stojí Fin a ustaraně se rozhlíží po docích. Jeho sněhově bílá plet ve světlech Střelce celá září, světlé vlasy má vyčesané do krátkých bodlin. Vypasované civilní oblečení je proti leskle stříbrnému exoskeletu, který mu svírá nohy, ruce i záda, tmavé.

Všimne si nás a horečně zamává.

„Vidím vás, Snaživko. Pohni tou svou sedinkou, musíme...“

„POZOR, PROSÍM, BEZPEČNOSTNÍ HLÁŠENÍ,“ zahřmí reproduktory v přístavu. „VŠECHNA PLAVIDLA PŘÍTOMNÁ V DOCÍCH SMARAGDOVÉHO MĚSTA JE NYNÍ NESMÍ OPUSTIT, DOKUD NEBUDOU VYDÁNY NOVÉ POKYNY. OPAKUJI: POZOR, PROSÍM, BEZPEČNOSTNÍ HLÁŠENÍ...“

„Myslíš, že je to kvůli nám?“ zakřičí mi do ucha Scarlett.

Pohlédnu na nebe nad námi a v houfu nakladačů a zvedačů spatřím bezpečnostní dron.

„Jo,“ povzdechnu si. „Je to kvůli nám.“

Země pod námi se zatřese a začnou se z ní zvedat masivní dokovací svorky. Sevřou se kolem ukotvených lodí, což si vyžádá nášup nadávek od posádek i dělníků kolem nás. Pořádně šlápnu na plyn, zoufale se snažím dostat nás domů, ale vedle Fina zabrzdíme přesně v tu chvíli, kdy dokovací mechanismus uvězní Střelce na místě.

Scar seskočí ze skútru. Zatímco kolem nás dál řinčí zvuk poplachů, odhodím si vlhké blond vlasy z očí a s rukama v bok si prohlížím svorky. Je to zesílený titan, elektromagnetické, kluzké mazivem. A jsou obří.

„Ani omylem se nám nepovede zažehnout trysky tak, abychom se z tohoto vytrhli.“

Fin zavrtí hlavou. „Roztrhalo by nás to na kusy.“

„Můžeš se nějak nahackovat do systému?“ zeptám se. „Odemknout je?“

Náš Tech už má v ruce unikom, zařízení se rozsvítí desítkou maličkých holografických displejů, když do něj začne psát. „Dej mi pět minut.“

„Nechci nikoho nějak polekat,“ ozve se Scar, „ale pět minut fakt nemáme.“

Podívám se, kam moje dvojče ukazuje, a srdce mi poskočí, když spatřím dvě obrněná vznášedla, která se obrovskou rychlostí řítí doky. Blikající světla a vyřvávající alarmy rozeženou dav do všech stran, takže mají cestu přímo k nám volnou.

Na valnících za kabinami řidičů vidím dvě desítky těžce ozbrojených bezpečnostních SecBotů s disruptorovými děly. Na kapotách všech plavidel i hrudních plátech SecBotů stojí: Ochranka Smaragdového města.

„No,“ podívá se na mě Scarlett, „máš nějaký další boží nápad?“

PŘEDMĚT: GALAKTICKÉ ORGANIZACE

► DOBROČINNÉ

▼ LEGIE AURORA

LEGIE AURORA BYLA VYTVOŘENA SPOJENCTVÍM MEZI TERROU A TRASKEM A V NEDÁVNÉ DOBĚ SE K NÍ PŘIPOJILI TAKÉ NEZÁVISLÍ SYLDRATHANÉ. FUNGUJE JAKO NEZÁVISLÁ MÍROTVORNÁ SÍLA V CELÉ MLĚČNÉ DRÁZE UŽ VÍC NEŽ STO LET. LEGIE POMÁHÁ S VYJEDNÁVÁNÍM V PŘÍPADĚ SPORŮ O HRANICE, ASISTUJE S CHARITATIVNÍ PÉČÍ O POTŘEBNÉ A POMÁHÁ PŘINÁŠET STABILITU TÍM, ŽE NAPLŇUJE SVÉ MOTTO:

TO MY JSME LEGIE

MY JSME JAS

NAVĚKY PLANOUČÍ V NOČNÍ ČAS

LEGIONÁŘI SE SPECIALIZUJÍ V JEDNOM Z ŠESTI OBORŮ:

VELENÍ A PLÁNOVÁNÍ (ALFY)

DIPLOMACIE A VYJEDNÁVÁNÍ (TVÁŘE)

PILOTOVÁNÍ A PŘEPRAVA (ESA)

OPRAVY, ÚDRŽBA A MECHANICKÉ PRÁCE (TECHOVÉ)

TAKTICKÉ A BOJOVÉ STRATEGIE (RANAŘI)

VĚDECKÉ A LÉKAŘSKÉ ÚKOLY (MOZKOVNY)

2

AURI

Když se těžce kulhající Fin vybelhá po rampě nahoru, už jsme na nohou.

„Popadněte svoje věci,“ vyštěkne. „Mizíme.“

Tyler a Scarlett mu jsou za patami, běží ke svým palandám a skříňkám.

„Dvacet vteřin!“ zařve náš velitel, když míjí mě a Kala. „Dvacet vteřin a pryč!“

Nevlastním nic kromě svého unikomu Magellana – který mám jako vždycky nacpaný v kapse – a oblečení, co mám na sobě. Takže přispěchám k Finovi, který horečně hází do tašky náradí, kterým se spolu se Zilou pokoušeli opravit jeho exoskelet.

„Jdi,“ řeknu mu, „sbal si svoje věci, tohle zvládnu.“

Střelí po mně vděčným pohledem a zamíří k zádi lodi. Nemám čas snažit se nacpat drobné náradí a strojky do jejich pohodlných pěnových postýlek, takže prostě jen všechno shrábnu na jednu hromadu.

„Deset vteřin!“ ječí Ty odněkud zezadu.

„Jen přenosný a hodnotný věci!“ zakřičí Scarlett v odpověď. „Cestujeme nalehko!“

Zvednu roztřesenýma rukama tašku a rozhlédnu se po kabině, hledám cokoli, co bych tu neměla nechávat.

Kal a já jsme posledních několik hodin strávili usazení vzadu, snažil se mě naučit několik syldrathských cvičení, doufal, že mi

pomůžou se soustředěním. Ta divoká síla, kterou jsem na Octavii III na nějakou chvíli měla pod palcem, kdesi ve mně pořád číhá – cítím ji tam, svíjí se a převaluje někde za žebry –, ale zvládám ji jen tak tak. Jestli otevřu záklopku, která ji tam uvnitř drží, nemám tušení, co se vydere ven, ale vím, že to nebude nic hezkého. Kal doufá, že s cvikem a disciplínou bych se to mohla naučit ovládat.

Ale když jsem se snažila představit si pomalu blikotající fialový plamen, odstrčit realitu pryč a soustředit se na své sa-měi, syl-drathský koncept, kterému pořád nerozumím, bylo pro mě fakt těžké nekoukat pořád zpoza řas jen na něj. Když se Kal soustředí, udělá se mu taková maličká vráska – a v jejím případě bych úplně v klidu dokázala odstrčit realitu stranou a soustředit se jen a jen na ni. Ale myslím, že to by mohl považovat za nedůstojnou variaci tréninku.

Posledních pět vteřin strávím tím, že sbírám výživové balíčky roztroušené po stole a strkám je do tašky na Finovy nástroje. Pak si ji přehodím přes rameno, zatímco se ze zádi trouší i ostatní.

„Jdeme,“ vyštěkne Tyler úsečně. „Kale, ty vedeš. Blíží se k nám dvě obrněná vznášedla, dostanou se sem tak za třicet vteřin. Takže by bylo lepší, abychom tu už nebyli, až přistanou.“

„Ano, pane,“ proneše Kal jednoduše, pohledem střelí po mně a pak nás vede dolů na rampu. Tyler je hned za ním, já další, což znamená, že vrazím přímo do zad našeho Alfy, když se nečekaně zastaví.

„Hele, bacha...“

Vykloním se, abych přes něj viděla, a dojde mi, že se zastavil, protože se zastavil i Kal. No a ten stojí, protože...

„Myslím,“ řekne náš Ranař tiše, „že předpoklad třiceti vteřin nebyl správný.“

Všichni tři stojíme úplně na ráně na nakládací rampě Střelce, což nejsou dobré zprávy – nejsme tu totiž sami. Před naší lodí zastavily dva masivní obrněné valníky a jejich světla blikají nalé-

havou modří. A seskakují z nich veliké děsivé robotické příšery, které vypadají jako na dvou stojící kovoví švábi. Kolena se jim ohýbají na opačnou stranu, aby zmírnila dopad. Jsou ozbrojeni puškami velkými asi jako já a jejich naleštěné pancíře odráží pulzující světla.

„POZOR, PODEZŘELÍ,“ vychrlí jeden, ačkoli nevidím, že by se mu ústa pohnula. „BUDETE ZADRŽENI A ODVEDENI K VÝSLEDKU. NA ODPOR ODPOVÍME SILOU. ZVEDNĚTE RUCE NAD HLAVU NA ZNAMENÍ SPOLUPRÁCE.“

Na dlouhý okamžik je všechno zticha. Dokonce i řev města kolem nějak ustoupí a já mám pocit, jako bych byla pod vodou. Vidím jen blikotající modré světlo, které tancuje na pancéři švábích robotických vojáků. Kal jen maličko přesune váhu z nohy na nohu, postaví se tak, aby mě svým tělem zaštitil. Vzadu na krku cítím šimrání, v žilách mi pulzuje adrenalin. Cítím, jak se svět... přesune a moji mysl bez varování zaplaví obrazy.

Další vize.

Jako by se mi v hlavě přehrál několik následujících okamžiků, jako bych se prostě dívala na telku. Vidím různé způsoby, jak bychom se mohli zachovat, větví se přede mnou do všech stran, jasně a zřetelně jako sklo.

Vidím, jak nám nasazují želízka, nakládají nás na ty valníky, připínají pouta na dlouhou tyč uprostřed, abychom se nemohli hýbat. Vidím Zilu s rukama zkroucenýma za zády. Tyovu čelist zařátou podrážděním a porážkou.

Nebo se vydáme jinou cestou, Kal vyrazí dopředu a Ty skočí do strany, já sama stojím paralyzovaná vlastní nerozhodností a jednotky začnou pálit, jejich střely rozsekají naše těla na cáry.

Nebo vidím...

„Be'shmai,“ pronese Kal mírně.

„Ano,“ odpovím tiše a dlouze, pomalu se nadechnu. Cítím, jak se mi roztahují plíce, hrudník mi natéká tlakem, který bobtná a roste uvnitř, ta věc, kterou jsem probudila, bouří, je připravená,

chce a dožaduje se volnosti. Trošku pozvednu hlas, aby mě slyšela celá Jednotka 312. „Všichni k zemi za tři...”

Uslyším za sebou otázky, ale řev v mých uších už sílí.

„Dva...”

Doufám, že je to zmatení nijak nezpomalí. Že mi budou věřit, ačkoli je naše nová důvěra ještě křehká a vystavená na zármutku. „Jedna.”

Tyler a Kal se složí k zemi a já rozhodím rukama, uvolním otěže každému kousku sebe samé. Moje tělo zmizí, zůstane stát na rampě Střelce, maličko se na místě kymácí. A já jsem teď chuchvalec púlnočně modré mentální energie propletené zlovolnými nitkami stříbra, která vybuchuje všemi směry.

Pro zbytek světa jsem neviditelná nebo jsem prostě tam, kde stojí moje tělo... nebo něco mezi tím. Ale v té rovině, kde teď existuju, jsem bouřící koule, která rychlostí světla roste, aby pohltila přede mnou stojící SecBoty.

Je to vlna, kterou jen tak tak sjíždím, vůbec ji neovládám a nemůžu si vybrat směr, kterým se vydám – sice se mi podaří udržet tsunami od sebe, ušetřit slabá, křehká těla Kala a Tylera i jednotky za mnou, ale energie se nafukuje do stran i nahoru, daleko do prostoru během zlomku vteřiny.

Vlny síly explodují kolem dokola a já si jsem jen matně vědomá toho, že se Střelec hroutí ve stejnou vteřinku jako všichni boti. Moje stříbrná vlákna je obalí, sevrou smrtelně pevně a cosi ve mně potěšeně zaburácí, když je sevru, když je rozdrtím, když se jejich kov zkroutí a obvody zaplanou a vypnou.

Všechno je tiché a řev je ohlušující a já jsem součástí svého púlnočně modrého oblaku, svírám je svými stříbrnými vlákny a pak se najednou vracím zpátky do svého těla jako kus gumy natažený až moc daleko a zničehonic...

... je konec.

A já jsem zase nekonečně křehká věc stojící na dvou roztřesených nohách a všude kolem mě se ozývá jakot a alarmy a přede

mnou jsou vraky vznášedel a SecBotů a kolem mě jsou zbytky našeho Střelce. A já se zase kymácím a moje kolena se chtějí ohnout na opačnou stranu, jako kolena těch robotů, když seskakovali na zem, a na rtech mám krev a hýbu se a padám a pak mi najednou země spěchá vstříc.

Když se proberu, sklání se nade mnou Kal a jeho dlaň něžně spočívá na mojí tváři. Fialkové oči má vytřeštěné a krásné, dlouhé stříbrné vlasy mu rámuje rozostřená svatozář světla.

„Vypadáš jako anděl,“ zamumlám.

„Co je to anděl?“ zeptá se a stočí ruku kolem mojí. Má stejně vážný výraz jako vždycky, ale v očích mu vidím obavy. Cítím, jak se soustředí a hlídá, aby mi nerozmačkal dlaň.

„Je to bláťák s křídly,“ ozve se odněkud zpoza něj Finian.

Kal zvedne obočí. „Lidé křídla nemají.“

„Jak bys to mohl vědět?“ zeptá se Fin. „Viděl jsi nějakýho bez šatů?“

Kal zvedne obočí ještě víc a uši se mu už začínají červenat, když se do toho vloží Scarlett a zachrání ho. „Buď hodnej, Finiane. Jsi živá, Auri? To byla řádná pecka.“

V mém zorném poli se objeví ona i Tyler, tyčí se nad Kalovým ramenem, a mně dojde, že nikdo z nich nemá svatozář – jsme prostě jen uvnitř a zezadu je osvětlují lampy zabudované do stropu. Cítím se jako... cosi lidského tvaru, ale vyrobené z nudlí, končetiny mám slabé a moc se mnou nespolupracují, ale zrak se mi pomalu vyjasňuje. Zila jemně posune Kala ke straně a začne nade mnou přejíždět med-skenerem.

„Kde to jsme?“ zkusím ze sebe dostat.

„Hotel v podsvětí Smaragdového města,“ objasní Tyler. „Ten typ, kde chtějí málo peněz a na nic se neptají. Zamluvil jsem ho jako zálohu, než jsme vyrazili za těmi grempy. Jen kdyby se něco *fakt hodně* podělalo.“

„Což je divný,“ šťouchne ho sestra do ramene. „Protože jsem si myslela, že všechny tvoje nápady jsou úžasné. Ještě štěstí, že jsi věděl, že budeme potřebovat místo, kam se zdechnout.“

„Skoro jako bych studoval strategii...“ oplatí jí šťouchanec.

„Jsi v pořádku,“ pronese Zila a dívá se přitom na mě. „Mozková aktivita je pořád trochu zvýšená, ale všechny biometricky se stabilizují do normálu.“

„Co se stalo?“ zeptám se.

„Ztratila jsi vědomí,“ odpoví Kal.

„Po tom, co jsi proměnila hromadu SecBotů ve šrot a srazila jejich vznášedla z oblohy,“ dodá Fin. „Bylo to dost sexy. Ačkoli možná bychom mohli zapracovat na tom, jak tou věcí míříš? Kdybychom se neskrčili...“

„Ale my se skrčili,“ odsekne Scarlett. „A Auřina silová koule nám zachránila naše ctěný, pěkně tvarovaný pozadí, takže díky, Auri.“

Tvář naší jednotky mi pomůže do sedu, podepře mě polštáři tenkými jak oplátka a já se konečně můžu rozhlédnout po tomhle levném hotelovém pokoji. Je tu přesně ta typická nechutná výzdoba, která nejspíš nikdy nevyjde z módy, když se člověk snaží ušetřit. Jednu zeď zakrývá holoobrazovka a jsou tu dvě postele – jednu teď zabírám já a kolem se shromáždili všichni ostatní. Na té druhé je Fin, zase pracuje na svém obleku, náradí se válí rozházené po celé matraci. Naše věci jsou naházené na hromadě pod jediným upatlaným oknem.

Tyler odpoví, aniž bych se ptala.

„Ubytoval jsem se sám, když jsme utekli z doků,“ vysvětlí. „Vás ostatní jsem vytáhl oknem. Tak je menší šance, že si nás bude někdo pamatovat. Měli bychom tu být chvíli v bezpečí. Platil jsem neznačenými kredity.“

„Takže máme trochu času,“ sedne si Scarlett na okraj mojí postele. „Můžeme se nadechnout.“

Rozhlédne se po pokoji, všechny nás postupně zkoumá pohledem a mně dojde, že ta její ochránářská stránka starší sestry,

kterou měla dřív vyhrazenou pro Tylera, se teď pomalu začíná vztahovat na nás všechny. Zila už zase pomáhá Finovi s opravami a on bolestivě mrká pokaždé, když mu pohne kolenem. Kal stojí po mém boku jako socha a Tyler se zadumaně probírá vlastními myšlenkami. Nebo vzpomínkami.

Vím, že o Cat přemýšlí přibližně ob jeden úder srdce. To my všichni.

Tahle porážka je vítězství, řekla mi, než navždy zmizela do kolektivní myslí Ra'haam.

Ale jako vítězství mi to teď rozhodně nepřipadá. Jsme na útěku před vládou Terranů i Betraskanů – dokonce i legie s mým jménem je teď proti nám. Střelec byl naším nejcenějším majetkem a i o ten jsme přišli, nemáme skoro žádné zbraně, a ještě méně peněz a netušíme, kam se vydat dál.

„Tak co budeme dělat?“ zeptám se tiše.

Tyler upírá oči do podlahy, zjizvené obočí nakrčené v hlubokém zadumání. Vidím, že se nás ze všech sil snaží vést, a trpím každou vteřinu za něj. Ale někdy mám pocit, že jediný důvod, proč jsme ještě v pohybu, je to, že si nikdo z nás neuvědomuje, že jsme už byli smrtelně zranění. Ještě jsme si neuvědomili, že jsme dávno měli padnout k zemi.

„Jídlo,“ pronese Scarlett a do nepříjemného ticha spráskne ruce. „Když má člověk pochyby, je nejlepší se z nich vyjít.“

„Líbí se mi, jak přemýšlíš,“ vzdychnu.

Vyhrabe balíčky s jídlem, které jsem stačila mrsknout do tašky, a s docela přesvědčivým falešným nadšením tančí po místnosti, bujaře předcítá názvy na sáčcích a s přehnanými gesty je rozdává. Dostanu zafóliované *Hovězí „dušené“ s bramboryTM*, nikde není vysvětleno, proč je dušené v uvozovkách.

„CHCEŠ SI POSLECHNOUT NUTRIČNÍ ANALÝZU?“ ozve se mi vzápětí z kapsy Magellan. „PROTOŽE V NĚKTERÝCH KULTURÁCH BY BYLO TAKOVÉ JÍDLO POVAŽOVÁNO ZA VYHLÁŠENÍ VÁLKY, ZVLÁŠTĚ...“

„Tichý režim,“ křikneme sborově a stačí to k tomu, aby se na tvářích všech objevil aspoň stín úsměvu.

Fin zavrtí hlavou. „Já vím, že ty starý unikomy byly trochu za-
bugovaný, ale tenhle kousek to teda fakt vyhrál.“

„Jo,“ povzdychne si Tyler, „od chvíle, co Scar nainstalovala tu
beta personu ze SlevaNetu, už nikdy nebyl úplně v pohodě.“

Kal na Scarlett jen zamrká. „Ty stahuješ upgrady pro svůj uni-
kom z nákupního kanálu?“

„Ne,“ ozve se Tyler, „stahuje upgrady pro můj unikom z ná-
kupního kanálu.“

„Byla k tomu kabelka zadarmo,“ pokrčí Scar rameny. „A stej-
ně to byl jen starej unikom, ty mimino.“

Tyler protočí oči a změní téma. „Jak to jde s exoskeletem, Fine?“

„V pohodě,“ odsekne.

„Toto shrnutí je nepravdivé,“ odpoví Zila téměř okamžitě. „Fi-
nův oblek utrpěl na Octavii III značné poškození a stále vyžaduje
rozsáhlé opravy. Finian sám navíc potřebuje strávit nějaký čas
v prostředí s nízkou gravitací, aby si odpočinul a zotavil se. Svůj
organismus už několik dní tlačí za obvyklé limity.“

Když se Zila dostane do poloviny proslovu, Fin už otvírá pus-
tu, ale nic z ní nevyjde. Konečně se mu povede procedit něco zařa-
tými zuby.

„Jsem v pohodě. Poradím si s tím. A možná by sis prostě měla
hledět svého.“

Ačkoli někdy je těžké odhadnout, jak se vlastně tváří, když má
nasazené ty svoje černé kontaktní čočky, teď není pochyb, že se
Zilu snaží zabít pohledem. Mozkovna ho dlouhou chvíli podro-
buje svému zkoumavému pohledu a pak se otočí k Tylerovi, tvář
má pořád bez výrazu jako vždycky. Ale v tom, jak mrká a tahá
se za visací zlaté náušnice – tentokrát ve tvaru grempů –, je cosi,
díky čemu vypadá trochu... míň neprůstřelně než dřív.

No, asi my všichni jsme o něco míň neprůstřelní. Ale pro Zilu
to musí být extra stresující.

„Jsem vědecká důstojnice a lékařka této jednotky,“ osloví přímo Tye. „Takže je vhodné, abych svému Alfovi hlásila zdravotní stav členů jednotky.“

„To je v pořádku,“ odpoví jí jemně. „Díky, Zilo.“

Finian ale podle všeho Ziliny rady, že by měl odpočívat, na-prosto ignoruje. Vytrhne jí z ruky kus náradí, usrkne předpřipraveného jídla a vrhne se znova do práce na opravách, a to bez jediného slova. Scarlett střelí pohledem po Tyovi, zvedne se z její postele a usadí se vedle Fina.

„Když se ti do obvodů dostane *Skoro jako opravdické tacos*TM, už nikdy to nedostaneš ven,“ nadhodí tiše.

„Musím to opravit,“ zahuhňá s plnou pusou Fin.

„Dej tomu chvilku,“ položí Scarlett svou dlaň na jeho. „Najez se. Nadechni se.“

Podívá se jí na vteřinku do očí, nějak se mu povede ve stejný okamžik kousat i našpulit pusu. Ale z ramen mu zmizí troška napětí, polkne, jako by snad zvažoval i něco jiného než možnost, že svůj oblek usmaží.

„No jo, dobře,“ povzdechne nakonec.

Všichni jsme chvíli zticha a cpeme se jídlem. Soustředím se na to, abych si sousta dopravila do pusy, a opírám se o Kalovo rameno – za zády máme pelest postele. Ačkoli mě všechno bolí, pořád jsem si vědoma i toho nejmenšího posunu jeho těla, každého jeho výdechu. Když jsme se poprvé potkali, strávil tolik času snahou se mě nedotknout, omezoval všechny náznaky Tahu, který cítí, takže když si tenhle luxus teď dovoluje, vysílá to do celého mého těla jiskřičky. Skutečnost, že mi tohle dopřeje, když kolem všech ostatních pořád chodí po špičkách... vím, že teď na tyhle věci není čas.

Ale chtěla bych víc.

„Tak jo, potřebujeme si projít zásoby,“ zavelí Tyler, když dojíme. „Kale, podívej se, jestli najdeš jakoukoli zmínku o nás v místním zpravodajství. Musíme zjistit, jak hluboko jsme v týhle kaši. Zilo, Scar, vy se vrhněte na ty zásoby. Fine, zjisti, jak skončil Střelec.“

„Nevypadal nejlépe,“ střílí po mně Kal pohledem plným čehosi, co připomíná obdiv. „Když s ním Aurora skončila.“

„Já vím,“ kývne Ty. „Ale jestli ho nedokážeme zachránit, budeme potřebovat jinou cestu z téhle díry.“

Fin si otře ruce, vytáhne unikom a snaží se nahackovat do sítě stanice. Kal přepíná holoobrazovky a zkouší na zpravodajských kanálech zjistit, jestli tam hostují naše tváře. Zila a Scarlett metodicky probírají tašky, třídí všechno, co jsme ze Střelce odnesli, na osobní majetek, majetek skupiny a věci, co můžeme prodat. Vidím, že Zila zachránila dvě uniformy agentů GIA, které jsme ukradli na palubě Sempiternity, a v prázdné zrcadlové masce zahlédnu odraz sebe samé. Bílý pramen v ofině, bílá duhovka pravého oka. Holka, která se na mě dívá ze zrcadla, mi někdy pořád připadá cizí.

Zaznamenám i tu chvíli, kdy Scarlett vytáhne z Finova pytle Catina vycpaného plyšového draka Trojlístka. Pohlédne přes rameno na Tylera, v očích jí stojí slzy, a pak se nakloní, aby mu hračku podala. Jemně ho sevře v dlaních, jako by byl nekonečně cenný, a přitiskne si ho na hrud'. Potom se podívá na Fina, který ho sleduje. Fina, který musel vyběhnout k sedačce pilota ve chvíli, kdy měl vypadnout ze Střelce, a sebrat tam poslední památku na Cat.

Betraskan jen přikývne a vrátí se ke svému unikomu.

Ačkoli je tahle jednotka nejbližší rodinou, která mi teď zbyla, pořád se v jejich blízkosti cítím jako ryba na suchu. Právě okamžiky, jako je tenhle, mi připomínají, jak daleko od domova jsem se ocitla, jak mimo vlastní čas. Mrknutím oka uplynulo dvě stě let, zatímco já jsem byla ztracená v kryospánku. Pro mě uběhlo jen pár týdnů od chvíle, co jsem se nalodila na *Hadfield* a vyrazila směrem k novému životu na Octavii. Ale teď je všechno, co jsem kdy znala, pryč a všichni, které jsem milovala, taky.

Nevím, jak bych se měla cítit. Když se ale podívám na Catinu starou hračku, na ty uniformy bez tváří, nemůžu si pomoci – pomyslím na setkání s Ra'haam na Octavii III. Na kolonisty, které

spolu s Cat to stvoření pohltilo. Na tvář mého otce pod maskou agenta GIA, na stříbrné květy v jeho očích.

Jie-Lin, potřebuju tě.

A ačkoli se jedna část mě chce schoulit do klubíčka a při té vzpomínce se prostě jen rozkřičet, větší část je bez sebe vzteky. Když vím, jak ho to pohltilo, využilo, jak ho to obléklo jako kostým. Cítím, jak mi v konečcích prstů vibruje pľlnoční modř. Dary Ešvárců mi popraskávají hned pod kůží. Prastaří nepřátelé Ra'haam jsou ve mně pořád naživu.

Dokážu se naučit to ovládat. Vím to. Můžu být Spouští, kterou ze mě udělali.

Ale jak Tyler pronesl nad Octavií, pořád ještě musíme najít Zbraň.

„Tak jo, Snaživko,“ povzdechne si Finian shrbený nad unikodem. „Chceš nejdřív dobrý, nebo špatný zprávy?“

„To, co je mňí dramatický,“ odpoví Tyler.

„No, dobrá zpráva je, že Střelec už leží rozebranej na kusy na skládce Smaragdovýho města. Na velmi maličký, velmi placatý a velmi drahý kusy.“

Tyler zavře oči. Ačkoli jsme všichni věděli, že šance získat loď zpátky je fakt malá, je vážně těžké zpracovat skutečnost, že z ní neprodáme ani ťuk.

„Jak můžou být tohle ty dobrý zprávy?“ zeptá se.

„No, asi jsou dobrý... v porovnání s těmi špatnými?“

Tyler si povzdechne. „Pojď mi.“

Fin pokračuje. „Špatná zpráva je, že jediné plavidlo, které si se současným kapitálem můžeme dovolit, je sto sedmdesát let stará chellerijská nákladní loď, která nemá pohon, navigaci ani systémy na podporu života a její poslední cesta byla s tuhým bio-odpadem z Arctura IV.“

„To zní báječně,“ odpoví bez zaváhání Scarlett.

„To zní voňavně,“ zamumlám.

„To zní zbytečně,“ zamračí se Tyler. „Nic jiného?“

Finian pokrčí rameny a lusknutím prstů zobrazí obrazovku svého unikomu na displeji na zdi. Vidím komplikovanou síť s tisícovkami různých lodí na prodej, od masivních křižníků až po drobné remorkéry. A všechny jsou naprosto mimo naše finanční možnosti, tolik, až se mi chce zvracet. Zadíívám se na jméno korporace v hlavičce stránky, zářící logo představující ozubené kolo ověšené ohněm.

„Héfaistos s. r. o.,“ zamumlám.

„Největší prodejce lodí i dílů ukradených z vrakoviště ve Smaragdovém městě,“ vysvětlí Fin. „Tvůrcova noho, kdybychom měli dost kreditů, mohli bysme si sehnat i kočár odpovídající našemu statutu nechvalně proslulých mezihvězdných zločinců, ale...“

„Ale kredity nemáme,“ podotkne zachmuřeně Tyler.

„Prosím, řekněte mi, že nezvažujeme koupi tý splaškové lodi,“ řekne Scarlett. „Protože si myslím, že na to teda fakt nejsem vhodně oblečená.“

Kal po ní střelí pohledem s jedním pozdviženým stříbrným obočím. „A jak by ses na to oblékla?“

„Počkat, počkat minutku...“ zašeptám a dech se mi zadrhne v hrdle. „Fine, přestaň scrollovat a vrať se...“

Můj tón všechny v místnosti zarazí. Fin zvedne jednu ruku a máchne s ní zprava doleva jako dirigent, pomalu prochází všechny lodi na vrakovišti.

„Tady, teď zastav!“ Všechny pohledy se obrátí ke mně, když se pomalu zvednu a ukážu na jednu z lodí na zdi.

„Auri?“ zeptá se Tyler.

„To je *Hadfield*.“

Tyler přijde blíž a zamžourá na displej. Fin klikne na loď, zvětší ji... a je to tady. Přímou z mých vzpomínek rovnou do skutečného světa.

Vypadá trochu jako stará bitevní loď ze Země, dlouhá, ve tvaru doutníku. Trup zčernal, po obou stranách se táhnou pořádné škrábance a kov jako by se na několika místech roztavil, ale po-

znala bych ho kdekoli. Plavidlo, na které jsem před dvěma týdny a dvěma sty dvaceti lety nastoupila a vydala se vstříc novému životu na Octavii III. Životu, který je teď pryč spolu s čímkoli a kýmkoli jsem znala.

„Protvůrce, máš pravdu, Auri,“ zavrtí Ty hlavou a zírá na *Hadfield* tak trochu v úžasu. „Když jsem tu loď viděl naposledy, právě ji trhala na kousky přehybová bouře. Jak ji odtamtud kdokoli dokázal dostat?“

Fin pokrčí ramený. „Těžko říct. Lidi z Héfaista na ni nejspíš narazili v Přehybu někdy po tom, co jsi zachránil tady naši černou pasažérku? Ve specifikacích stojí, že ji teď právě mega konvoj převáží do aukčního bloku na Picardu VI.“

„Proč by někdo chtěl takovej kus šrotu?“ střelí po mně pohledem Scarlett. „Teda, bez urážky...“

„To nic,“ zamumlám.

„Píše se to přímo tady,“ kývne Fin. „Nejslavnější vrak z věku terranského meziplanetárního průzkumu! Kupte si skutečný kousek historie!“

„Musíme ji získat.“ Ta slova vyhrknu dřív, než mi dojde, že mluvím.

Tyler se obrátí od displeje ke mně. „Proč?“

„Nevím. Jen... to tak cítím.“

„To tvůj dar, be'shmai?“ zeptá se Kal.

„Možná.“ Rozhlédnu se po moři nejistých tváří, uvědomím si, že ačkoli mi legionáři Jednotky 312 začínají věřit, budou potřebovat víc než jen „pocit“. „Hele, víme, že bych měla zabránit Ra'haam v rozkvětu, že jo? Jinak se rozšíří Přehybem a pohltí celou galaxii. Ale nevíme nic o Ešvárcích. A to oni tohle všechno uvedli do pohybu a poměnili mě... no, v to, co teď jsem.“

Kal se pomalu postaví a zadívá se na vrak *Hadfieldu*. Ze všech ras v galaxii jsou Syldrathani jediní, kdo skutečně věří, že Ešvárci opravdu existovali. Když promluví, pohrává si světlo z projekce s jeho fialovými duhovkami.

„A ty věříš, že bychom na palubě mohli o Prastarých zjistit víc?“

„Nevím,“ připustím. „Ale vím, že se mi na té lodi něco stalo. Když jsem do toho kryopodu vlezla, byla jsem obyčejná holka, a když mě z něj Tyler vytáhl, byla jsem...“

Znovu se podívám na svůj odraz v zrcadlové helmě. Na cizin-ku, která mi pohled opětuje.

„... tohle.“

„Možná zachránili i černou skříňku,“ řekne Fin. „Letový zapisovač by nám řekl, jestli loď skončila někde, kde neměla, jestli přístroje zachytily jakoukoli zvláštnost. Kdy. Jak. Kde.“

„Dokázali bychom Auroru při její misi lépe podpořit, kdybychom pochopili její podstatu,“ souhlasí Zila. „I ty, kdo jí její schopnosti poskytli.“

Kal přikývne. „Poznej minulost, nebo se protrp budoucností.“

Tyler se na dlouhou chvíli zadívá na Scarlett. Ta nakloní hlavu a elegantně pokrčí rameny.

„Dobře,“ řekne pak Ty a stiskne Trojlístka o něco pevněji. „Můžeme u toho začít. A stejně nemáme žádná další vodítka. Sun-c‘ řekl: ‚Poznáš-li svého nepřítele i sám sebe, nemusíš se bát stovky bitev.‘“

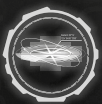
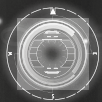
„Kdo je Sun-c‘?“ zeptá se Fin.

„Starej mrtvej chlápek,“ odpoví Scarlett.

„A jeho radou se řídíme, protože...?“

Tyler upírá oči na *Hadfield* a já vidím, že v nich plane oheň. „O našem nepříteli skoro nic nevíme. Tak pojďme něco zjistit aspoň o našich přátelích.“

„Dobře,“ opáčí Scar. „Můžeme začít tím, že zjistíme, jak se dostaneme z týchle kupy odpadků?“

PŘEDMĚT: GALAKTICKÉ DRUHY

► SPŘÁTELENÉ

▼ SYLDRATHANÉ

SYLDRATHANÉ JSOU NEJSTARŠÍ RASOU V GALAXII. JSOU VYSOCÍ A ELEGANTNÍ, MAJÍ ZAŠPIČATĚLÉ UŠI, FIALOVÉ OČI A STŘÍBRNÉ VLASY, KTERÉ SI TRADIČNĚ SPLÉTAJÍ DO COPŮ. BÝVAJÍ SILNĚJŠÍ A RYCHLEJŠÍ NEŽ LIDÉ A ČASTO JSOU OSTATNÍMI RASAMI VNÍMÁNI JAKO AROGANTNÍ A POVÝŠENÍ. A UPŘÍMNĚ, ŠÉFKO, NENÍ TO DALEKO OD PRAVDY.

JEJICH SPOLEČNOST SE DĚLÍ DO PĚTI KAST ZVANÝCH KABALY:

VÁLKONOŠI – VÁLEČNÍCI A STRÁŽCI

CESTOCHODCI – TELEPATIČTÍ MYSTICI ODDANÍ STUDIU PŘEHYBU

SPLÉTAČI – VĚDCI, INŽENÝŘI A ŘEMESLNÍCI

POZOROVATELÉ – POLITICI A DALŠÍ ÚŘEDNÍCI

DĚLNÍCI – PROTOŽE NĚKDO TU OPRAVDOVOU TVRDOU PRÁCI DĚLAT MUSÍ

SYLDRATHANÉ JEŠTĚ PŘED DVĚMA LETY VÁLČILI S **TERROU**, ALE V ROCE 2378 BYL VYJEDNÁN MÍR PODLE **JERICHOVY DOHODY**. CELÝM JEJICH DRUHEM NYNÍ ZMÍTÁ BRUTÁLNÍ OBČANSKÁ VÁLKA (VIZ **NEZÁVISLÍ SYLDRATHANÉ A NEZLOMENÍ**).

NO, SNAŽÍM SE PROSTĚ ŘÍCT, ŽE PRO NĚ POSLEDNÍ DOBOU NENÍ ŽIVOT ÚPLNĚ PROCHÁZKA RŮŽOVOU ZAHRADOU.

3

SCARLETT

Moje holky jsou na tuhle uniformu moc velký.

Hele, nechápejte mě špatně – zbožňuju je. Holky. Kámošky. Luisu a Lotku. Je fuk, jaký eufemismus pro ně zvolíme. Zbožňuju ty dny, kdy se člověku podaří vytvarovat a načančat naprosto perfektní dekolt a jen slyší, jak všem praskají krky, když projde kolem. Blaho. A taky jsou naprosto geniální detektor debilů. (Malý tip: rozhodně se nebudu na nikoho zlobit za to, že se mrkne, ale když mluví s holkama místo se mnou, tak testem fakt neprošel.) Po večerech s mýma kámoškama bývá fakt zábava.

Ale někdy... někdy je to s nimi ale opravdu na hovno.

Tak například, když běžím, musím ty zatracený mrchy držet. Hele, vážně to nedělám, abych se nějak vystavovala, lidi – prostě to fakt bolí, když je nechám na volno. Dobrý podprdy jsou dost drahý a člověk je musí prát hrozně opatrně, jinak si brzo musí koupit další. A vůbec nebudu začínat s kosticemi. Lidstvo je rasa schopná mezihvězdného cestování, a nikdo ještě nevynalezl podprdu pro holky mojí velikosti, která není... no, jako vězení. Světem panuje skálopevný přesvědčení: strhat si večer ze sebe tuhle příšernost je ten nejlepší pocit na světě.

Sorry, kluci.

A pak jsou tu chvíle, jako je tahle. Když se člověk snaží vzdorovat zákonům fyziky a nacpat hmotu do prostoru, do kterého se prostě nevejde. Zila by v tom svým velkým mozku určitě měla

nějakou rovnici, která na to sedne: plocha.ñ-[obdařenost+æ{kde. æ=šprndohustota}] = BOLEEEEST.

„Vždycky jsem nenáviděla fyziku,“ zamumlám a srovnám si je už asi po sedmnáctý.

„Cože?“ zeptá se Tyler v komech.

„Ale nic,“ povzdechnu si.

Spolu se Zilou pochodujeme v Sektoru 12 na promenádě Ceta v docích Smaragdového města, na sobě máme uniformy agentů GIA. Ty jsme ukradli při naší troufalý loupeži na Světový lodi dvěma bouchačům z agentury, co nás zkusili zatknout. A *zkusili* je tady klíčový – legionář Kaliis Idraban Gilwraeth, adept kabalu Válkonošů, je holýma rukama rozebral jak puzzle.

Připouštím, že pozorovat Kala při práci... se mnou dělá věci. Hele, náš Ranař je prostě pastva pro oči. Ale z těch ne zas tak tajných pohledů, co si neustále vyměňují s Auri, je mi jasný, že se mezi nimi děje nějaká Věc. A protože mezi náma holkama panuje sesterská solidarita, musím (povětšinou) teď svoje oči odvracet. L' povzdech.

Škoda, ještě nikdy jsem nerandila se Syldrathanem...

KAŽDOPÁDNĚ, ukradený uniformy většinou taky znamenají špatně padnoucí uniformy. I když bych přísahala, že posledně to nebyla taková hrůza. Ale nikdo z jednotky neumí lhát tak dobře jako já a tvářit se, že jsem agent GIA, to je divadýlko, co jsem si už jednou stříhla. Takže jsem teďka od hlavy až k patě navlečená v uhlově šedý nanotkanině a ze všech sil se snažím jít, jako by mě to všude neškrtilo. Zila pochoduje vedle mě, naprosto s přehledem ignoruje můj osmnáctý pokus nacpat housky do košíku a znovu se na unikomu dívá na to, jak se nás Adams veřejně zřekl.

„... tato jednotka koná z vlastní vůle. Zneužili naší důvěry. Porušili všechna pravidla. Velení Legie Aurora nabízí terranské vládě veškerou pomoc...“

„Máš taky někdy tenhle problém?“ zeptám se jí.

Ztlumí svůj kom a podívá se na mě.